

HUNDAR ÄR ETT OTYG

Av: Kerstin Eriksson, 1992

"Hundar är ett otyg!", säger Matten. Hon har precis satt sig tillrätta i soffan, svept om sig en filt och tagit av sig de dyblöta strumporna och byxorna. Nu har hon torra sköna kläder på sig. Framför på bordet står en kopp varm choklad och bredvid ligger en skinksmörgås. Matten har satt på videon. Hon har tänkt se sista avsnittet på deckaren som var på TV igår, men hon fick lov att spela in den för att Hunden skulle absolut gå ut just då.

Nu idag har de varit på långpromenad. När de var på väg hemåt överraskades de av en ordentlig regnskur. Regndropparna störtade så hårt mot marken att de studsade upp igen en halvmeter! Under hela hösten och våren har det inte kommit så mycket vatten som det gjorde dessa fem minuter störtskuren varade. Och varken Matten eller Hunden hade givetvis några regnkläder på sig. De blev minst sagt blöta.

Nu har Matten suttit i soffan i cirka tre minuter. Plötsligt ser hon att Hunden står helt tyst och stilla i dörröppningen - och han glor. Ett öronbedövande gloende. Hela hunden utstrålar en uppfordrande samt djupt förvånande min. Han glor så högljutt att Matten knappt kan höra TV:n. Hon drar upp volymen för att över-rösta Hundens enträget gloende blickar. Till slut ger hon upp och frågar Hunden vad han vill.

Hunden rör sig inte en millimeter utan fortsätter att glo. Matten stänger av videon, tar av sig filten och går fram till Hunden. "Vad vill du?!", frågar Matten. Hunden stirrar stint djupt in i Mattens ögon. Matten tar ett steg in mot hallen för att se vad som händer då. Hunden börjar genast valla Matten in till köket.

"Vattenskålen är full, så det kan knappast vara det", tänker Matten, "Det ligger några bitar kvar i matskålen efter middagen. Om han är hungrig borde han ju käka upp dem. Och ut vill han nog inte igen med tanke på allt vatten som föll ner på honom", fortsätter Matten att fundera. "Vill du ha mat?", provar Matten. Inget tecken på jakande svar. "Vill du gå ut?", fortsätter hon mot sitt bättre vetande och hoppas på ett nej. Ingen reaktion. "Vill du ha vatten?", försöker hon igen. Hunden stirrar nu på köksluckan under diskbänken. Det enda som skulle vara av intresse där vore väl soporna, fast det har aldrig intresserat Hunden förut. "Vill du ha mat?", fortsätter Matten igen envist. Inget svar.

Matten har sedan länge irriterat sig på Hundens brist att vilja kommunicera. Så hon tänker att han ska inte få något förrän han ger ett svar. "Vill du ha MAT?", frågar Matten. Nu tittar faktiskt Hunden mot 15 kilos säcken med hundmat. "Så du vill ha mat?", säger Matten. Hunden tar ett steg bakåt. Matten antar att det var ett "ja". Hon gör i ordning maten. Samtidigt som hon ställer ned matskålen på golvet säger hon: "Varsågod, maten är klar!" Ingen hund kommer. Matten vänder sig om. Hunden är borta. Han ligger ute i hallen ihoprullad som en boll. "Oj, vad hungrig han var då!", suckar Matten. Hon kliver över hunden för att komma in till soffan och videon igen.

Efter cirka tio minuter hör hon hur Hunden glufsar i sig maten. Tydligt ska maten stå och dra lite innan man äter den. För att den ska få den där rätta aromen. Hunden är visst en finsmakare och gourmand. Eller ville han ge igen när han blir beskylld för att inte vilja kommunicera: "Matten borde ha fattat för länge sen att jag var hungrig. Till sig själv kan hon minsann fixa mat, men mig struntar hon i totalt!"

Hunden kommer in i vardagsrummet slickandes runt munnen. "Var det gott?", frågar Matten. Hunden ställer sig mitt framför TV:n. Sträcker sig noggrant, först frambenen, sen skjuter han rygg, sist sträcker han bakbenen. Först det högra sedan det vänstra bakbenet. Hunden står kvar och tittar

på Matten, smackar lite och slickar sig igen runt munnen. "Kan du flytta på dig?", suckar Matten irriterat och försöker backa videobandet, men fjärrkontrollen når inte fram - för det står en hund mitt i vägen!

Hunden börjar torka nosen mot mattan, fortsätter sedan nostorkandet i soffan. Efter två och ett halvt års erfarenhet lyckas han på nolltid knuffa ner alla filtarna och kuddarna på golvet. Sedan ruskar han på sig så att ett stort moln av hundhår, damm, garnrester från filtarna och annat oidentifierbart svävar runt i rummet. Hade inte Matten redan ätit upp sin skinksmörgås, så hade antagligen hela molnet landat just på den.

Hunden hoppar ner på golvet. Börjar bädda på mattan. Han tar i det värsta han kan. Varenda muskel är spänd. Filtarna och kuddarna som han hade knuffat ner på golvet är snart inpulade under soffan. Matten tittar snabbt på klockan för att se hur sent det är. Grannen under kanske inte tycker det är så rogvivande att lyssna på Hundens intensiva bäddning om han har gått och lagt sig. Det var inte så sent, så Hunden får fortsätta. Men snart har han gett upp. Bäddningen lyckas inte den här kvällen heller. Istället hoppar han upp i snurrfåtöljen. Läger huvudet på armstödet med en djup suck och somnar snart.

Matten ser länge på sin hund. Och hon tänker: "Hundar är som barn. De är som bäst och finast när de sover!".

HUNDAR ÄR ETT OTYG II

Hundar är verkligen ett otyg. Matten och Hunden är på väg hem från jobbet. De ska gå över den stora genomfartsleden. Övergångsstället ligger uppe på ett back-krön. Inga trafikljus. Det är fredagseftermiddag, så det är ganska mycket trafik.

Till slut blir det en lucka i bilköen, så Matten och Hunden börjar gå över. När de nästan har kommit till mitten av vägen, svänger en gigantisk lastbil upp ifrån sidogatan.

Just då upptäcker Hunden en golden retriever som sitter lugnt och stilla bredvid en barnvagn på andra sidan vägen. Hunden tvärstannar. "Kom nu!", manar Matten. Hunden rör sig inte ur fläcken. Lastbilen kommer närmare. "Kom nu!", säger säger Matten igen och rycker lite lätt i kopplet.

Hunden spjärnar emot med alla fyra benen. Lastbilen får nu lov att växla ned, eftersom den är i en uppförsbacke. Den pyser och stånkar i backen och kommer allt närmare. "Kom nu!", säger Matten bestämt och rycker hårt i kopplet. Hunden borrar ned alla 16 klor djupt i asfalten. Lastbilen är nu bara några meter ifrån dem. Matten drar Hunden med våld över vägen. Hundens klor gör djupa skårar i asfalten. När de precis har klivit upp på trottoaren kör den stora lastbilen förbi med ett pustande och pysande.

Golden retrievern sitter lugnt kvar bredvid barnvagnen. Retriern blänger lite nonchalant på Hunden. Hunden vägrar gå förbi. Matten fortsätter att dra Hunden, som fortsätter att lämna efter sig djupa skårar i asfalten - nu på trottoaren!

En liten pojke i fyra-års åldern står vid trappan till leksaksaffären. Han ropar högt: "Titta, mamma! En likadan vovve som jag har hemma. Fast tanten har glömt sätta på hjulen under vovvens fötter!"

Att nästan orsaka trafik-kaos var pinsamt, men att min hund blir jämförd med en gammal batteridriven uppstoppad och maläten leksakshund är verkligen djupt förnedrande!", tänker Matten och går raskt därifrån.

HUNDAR ÄR ETT OTYG III

Matten och Hunden är på kvällspromenad. Gatorna ligger nästan öde. På uppfarten till ett hyreshus står en ambulans med bakdörrarna öppna. Utifrån porten bärs en stackars gammal man ut på bår. Hunden slutar att nosa på marken. Han tittar istället nyfiket på ambulansen. "Kom!", väser Matten. Hunden sätter sig tillrätta på trottoaren och fortsätter att intensivt iaktta det som händer.

Matten rycker i kopplet och kallar på Hunden igen. Han lyssnar lite halvdant med ena örat på Matten, men fortsätter att nyfiket titta på ambulansen. Matten känner sig som folk, likt hyenor, samlar sig runt en stackars människa som råkat ut för någon hemsk olycka. Matten har god lust att ropa till ambulansförarna att det är hunden som glor - inte hon. Men ingen skulle nog tro henne - eller bry sig.

Hunden sitter nu och håller upp vänstra tassens och kikar lite snett på när de rullar in båren i bilen. Matten lyckas till slut få Hundens uppmärksamhet och de slinker tyst iväg i nattmörkret. Matten böjer sig ned och klappar Hunden lite lätt. Han tittar genast glatt upp.

"Hundar är ett otyg - men det gör inget!", tänker Matten.